

Teatre

Coordina **Andreu Gomila**
agomila@timeout.cat

Qui no voldria, a vegades, ser tan *outsider* com Meursault?

Ser estranger d'un mateix

Carles Alfaro desconstrueix el protagonista de 'L'estranger' amb Ferran Carvajal i Francesc Orella. La **Maria Junyent** rellegeix Camus

“Camus és una guia que sempre m'acompanya. No escrivia per als que feien història, sinó per als que la patien”, diu Carles Alfaro. Després de portar a escena *La caiguda*, juntament amb Rodolf Sirera l'any 2002, ara s'encara amb *L'estranger* –també amb Sirera–, la primera novel·la de l'escriptor algerià i una de les bases fundacionals de l'existencialisme. La protagonitzen Ferran Carvajal i Francesc Orella. Meursault, el protagonista de *L'estranger*, ha comès un assassinat absurd. Ha disparat a un àrab. Després del primer tret, ha fet una pausa, i ha premut el gallet quatre cops més. Ha estat pura casuística el que l'ha conduït fins aquí. Un tret pot ser accidental. Però la pausa entre el primer tir i els quatre següents és la gran quimera de la gent que l'envolta i el jutja. Meursault té una virtut que és alhora el seu gran defecte: el món li és indiferent. Però no es tracta d'una actitud volguda, la seva indolència neix d'una naturalitat autèntica. I té una virtut que és

també una malaltia: és incapaç de mentir. Això ens planteja un interrogant: és possible la convivència sense la mentida? No ho sabem.

Meursault serà condemnat. No tant per l'assassinat, sinó per la seva indiferència. Alfaro ens exposa la doble cara de l'essència del protagonista: “Per una banda, Meursault desperta

“**Meursault té una virtut que és alhora el seu gran defecte: el món li és indiferent**

en nosaltres empatia. Tots tenim un esclat nostàlgic davant d'un home tan autèntic”. Per altra banda, “fins a quin punt seria possible un món d'individualismes ferotges, ple de Meursaults?”. Amb la finalitat de portar a escena aquesta dualitat, Alfaro ha optat

per un desdoblament poètic que converteix Meursault en dos. Un, Ferran Carvajal, és el Meursault present, i en certa manera inconscient. Senzillament, un home abocat a una inèrcia en la qual no hi ha passat ni futur. Francesc Orella, el segon Meursault, encarna aquella consciència irremissible que esclata de sobte. “No són bessons ni interdependents. Més aviat representen dos punts d'ubicació diferenciats però complementaris”, explica Alfaro. Sigui com sigui, Alfaro ens recorda que “Camus no és cap ideòleg”. Per tant, no hi ha respostes. I tot i així, el director no s'està de disparar una afirmació rotunda: “Veig molts Meursaults. El distanciament respecte a les pròpies emocions és un fet majoritari.” Per acabar, una declaració d'intencions: “L'últim que voldríem és fer-ne un drama. Aleshores l'obra seria anti-Camus!”.

L'ESTRANGER

Teatre Lliure. Fins al 12 de maig

Brutus Memòria

✿ És una llàstima, benvolgut poble teatrer, el que està passant. Fa només tres anys, tres anyets, anaves un dijous al TNC i feia goig. Tres sales plenes i no sempre per culpa del populisme programador de Sergi Belbel, sinó que sovint teníem un clàssic contemporani, un de català i un text de nova dramaturgia local. La quadratura del cercle.

✿ Ara vas al TNC un dijous, t'empasses de gust una obra tan especial com *No parlis amb estranys* i surts del teatre, prop de les deu de la nit, i podries estar abandonant un centre comercial a l'hora de tancar. Desolació. D'entrada, perquè la magnífica peça que has vist només estarà deu dies en cartell, sense poder captar el boca-orella, i saps que la companyia i l'autora han arribat només al 50% de les seves possibilitats.

✿ Desolació perquè *No parlis amb estranys* és un rara avis en aquest món teatrer de la província que hauria de ser més immediat, i que, alhora, ha perdut la memòria. És curiós que es vinguin milers de llibres sobre l'actualitat, d'història, sobre nosaltres mateixos, i que el teatre en parli tan poc. Almenys de manera profunda. No hi ha punts de connexió o és que tenim por?

✿ Ara que tothom es carrega Belbel, aquest senador maldestre i somiatruites vol retre-li homenatge. La visió del TNC va ser desoladora, però el senyor que el dirigeix ha tingut els pebrots de tenir en cartell dues obres d'autors menors de 40 anys, totes dues ambicioses, més o menys encertades, però construïdes des d'aquí i amb un èxit parcial de públic. Només li ha faltat el clàssic contemporani que fes el ple. I algú al poder polític que tingués més en compte la creativitat, la funció del teatre, i no sols la seva cadira de palla.

–Andreu Gomila